

te laten blijken. Sommige stonden nu en dan op en zeiden iets op de wijze als hunne eerste aanspraaken, en een hunner zong een zeer aardig deuntjen met meer zagtheid en welluidendheid dan wij zouden hebben kunnen verwagten, waarin het woord *hacla* dikwijls als de sluitregel van het deuntjen herhaald wierd. Toen het opkoomend koeltjen ons kort daarop nader aan land bragt, begonnen de kanos in grooter aantal af te koomen, en wij hadden 'er eens twee en dertig te gelijk aan het schip, elke van drie tot zeven of agt perfoonen voerende, zoo mannen als vrouwen. Verscheiden stonden regt op in hunne kanos te spreken en gebaerden te maaken, gelijk onze eerste bezoekers. Eene kano was aanmerklijk door eenen zonderlingen kop, met oogen als een vogel en een snavel van eene ontzagchelijke grootte, die 'er op geschilderd was, en een man, die 'er in stond, en die een Opperhoofd geleek, was niet minder aanmerklijk wegens zijn ongemeen voorkoomen, hebbende veele vederen aan zijn hoofd hangen, en zijnde op eene zonderlinge wijze beschilderd (*). Hij hield een

(*) VISCAINO ontmoette inboorlingen op de kust van *California*, terwijl hij in de haven van *San Diego* lag, die met zwart en wit geschilderd of besmeerd waren, en hunne hoofden met vederen bedekt hadden. *Hist. of California* Vol. II, p. 272.